

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **AVEFLOR a. s.**, IČ 64259838
Budčeves 26, 507 32 Budčeves
zastoupený Mgr. Václavem Píchou, advokátem
Sladkovského 51, 506 01 Jičín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
IČ 72080043, Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. ledna 2020, č. j. 2023/20/5000-10480-703694,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. ledna 2020, č. j. 2023/20/5000-10480-703694, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 13 200 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým byl změněn platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně vydaný Finančním úřadem pro Královéhradecký kraj dne 21. 5. 2019, č.j. 1155556/19/2700-

31471-609444. Původně stanovený odvod za porušení rozpočtové kázně byl tak snížen z částky 380 000 Kč na částku 120 000 Kč.

I. Obsah žalobních bodů

2. Žalobce uvedl, že mu byla na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace, č. j. 38-12/4.1IN04-931/12/61200, ze dne 25. 9. 2012, vydaného Ministerstvem průmyslu a obchodu ČR, poskytnuta dotace v rámci Operačního programu Podnikání a inovace na projekt „Produktová a procesní inovace ve společnosti AVEFLOR, a.s.“, č. projektu CZ.1.03/4.1.00/14.00931. Nedílnou součástí Rozhodnutí o poskytnutí dotace jsou Podmínky poskytnutí dotace v rámci prioritní osy 4. Inovace, oblasti podpory 4.1 Zvyšování inovační výkonnosti podniků, Programu Inovace – Inovační Projekt. K plnění podmínek se žalobce zavázal podpisem Rozhodnutí o poskytnutí dotace. Projekt byl rozdělen do dvou etap.
3. Dále uvedl, že nedílnou součástí Rozhodnutí o poskytnutí dotace jsou dále jeho pozdější dodatky:
 - V Dodatku č. 1 (doručeném žalobci dne 13. 1. 2014) byly dvě etapy sloučeny do jedné a prodloužen termín ukončení projektu do dne 31. 12. 2014.
 - V Dodatku č. 2 (doručeném žalobci dne 18. 6. 2014) byly změněny zdroje financování.
 - V Dodatku č. 3, č. j. D3/38-12/4.1IN04-931/12/61200, uzavřeném dne 26. 5. 2015, byl s platností od 1. 1. 2015 snížen počet závazných ukazatelů projektu z původních šesti na konečné čtyři závazné ukazatele [dále jen „Dodatek č. 3“].
 - V Dodatku č. 4 uzavřeném dne 13. 10. 2015 byl projekt doplněn o etapu č. 2, sloužící k dodatečnému proplacení uznatelných nákladů, a prodloužen termín předložení žádosti o platbu do 30. 11. 2015.
4. K dalšímu prodloužení termínu realizace nedošlo, proto byl žalobce povinen splnit závazné ukazatele ke dni 31. 12. 2014. Závazné ukazatele v celkovém počtu 6 byly k tomuto datu 31. 12. 2014 stanoveny jako (i) uvedení na trh nových nebo inovovaných produktů v počtu 4 a (ii) zavedení nových nebo inovovaných procesů ve výrobě nebo poskytovaných služeb v počtu 2. Ke dni 31. 12. 2014 žalobce splnil závazné ukazatele částečně, a to celkem 4 ze 6 ukazatelů. Dne 6. 5. 2015 podal žalobce žádost o změnu podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace, která spočívala ve snížení počtu závazných ukazatelů. Poskytovatel dotace této žádosti vyhověl a dne 26. 5. 2015 byl podepsán Dodatek č. 3, kterým byl snížen počet závazných ukazatelů ze 6 na 4. Poskytovatel dotace tedy změnu podmínky schválil a zapracoval do Dodatku č. 3, který byl sice vydán až dne 26. 5. 2015, nicméně se závazným datem ke dni 1. 1. 2015.
5. Dále žalobce uvedl, že ve Výsledku kontrolního zjištění je uvedeno vyjádření správce daně, že „nelze Dodatek č. 3 akceptovat, neboť o změnu závazných ukazatelů bylo požádáno až po uplynutí termínu stanoveného pro její splnění, tj. po 31. 12. 2014“. Správce daně tak uzavřel, že se žalobce dopustil porušení rozpočtové kázně, a v návaznosti na to správce daně určil způsob stanovení výše odvodu v celkové částce 380 000 Kč. Správce daně tak za porušení rozpočtové kázně žalobcem považuje nedodržení podmínek stanovených v Rozhodnutí o poskytnutí dotace (Hlavě I., čl. II. odst. 1 písm. b) k tomuto rozhodnutí připojených podmínek), které má spočívat v nesplnění počtu závazných ukazatelů projektu, které byly stanoveny k datu 31. 12. 2014, čímž mělo dojít k porušení

rozpočtové kázně dle ust. § 44 odst. 1 písm. j) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“). Dle správce daně nemůže Dodatek č. 3 zhojit porušení rozpočtové kázně, ke kterému došlo již dne 31. 12. 2014, přičemž dle správce daně je důležitým hlediskem i skutečnost, že žalobce požádal o změnu podmínky po jejím nedodržení (ne včas).

6. Žalobce s tímto závěrem správce daně nesouhlasil, neboť je dle jeho názoru v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Považuje-li správce daně Dodatek č. 3 za platný a závazný, je nutno uzavřít, že jeho vydáním došlo k podstatné změně podmínek z Rozhodnutí o poskytnutí dotace, na základě které žalobce těmto podmínkám plně vyhověl, a proto nemohlo dojít k porušení rozpočtové kázně.
7. Žalobce konstatoval, že dle žalovaného pokud by žádost o změnu Rozhodnutí o poskytnutí dotace byla žalobcem poskytovateli dotace zaslána před termínem stanoveným pro splnění závazných ukazatelů, bylo by jeho jednání shledáno jako konsenzuální s podmínkami Rozhodnutí o poskytnutí dotace a ve svém důsledku by nevedlo k porušení rozpočtové kázně. Žalovaný proto odmítl právní názor žalobce, že prostřednictvím vydání Dodatku č. 3 došlo k retroaktivnímu snížení počtu závazného ukazatele, což vyústilo v podstatnou změnu Rozhodnutí o poskytnutí dotace, které žalobce plně vyhověl, tudíž nemohlo z jeho strany dojít k porušení rozpočtové kázně. Tento svůj závěr a právní posouzení žalobce i nadále považuje za správné, a naopak za nesprávné a nezákonné považuje závěry, právní posouzení a napadené rozhodnutí žalovaného, dle kterého Plnění podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo posuzováno dle jejich znění účinného v době realizace předmětného projektu, kdy byl termín splnění závazného ukazatele Rozhodnutím o poskytnutí dotace stanoven ke dni 31. 12. 2014, což byl současně i stanovený termín ukončení projektu. K tomuto datu bylo platné Rozhodnutí o poskytnutí dotace, ve znění jeho Dodatku č. 1 a 2. Žádost žalobce o změnu Rozhodnutí o poskytnutí dotace týkající se snížení počtu závazného ukazatele byla podána teprve dne 6. 5. 2015, tj. více než 4 měsíce po termínu, jenž byl závazně stanoven Rozhodnutím o poskytnutí dotace pro splnění obou závazných ukazatelů a poskytovatelem dotace byla následně požadovaná změna podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace schválena a byla reflektována prostřednictvím vydaného Dodatku č. 3 k Rozhodnutí o poskytnutí dotace, který byl uzavřený dne 26. 5. 2015, tedy podání žádosti žalobce o změnu Rozhodnutí o poskytnutí dotace se uskutečnilo až po datu ukončení projektu, resp. po termínu, do něhož měly být závazné ukazatele splněny, a proto bylo z jeho strany postupováno v rozporu s podmínkou stanovenou Hl. I čl. IV bodem 3 Rozhodnutí o poskytnutí dotace. Pro správce daně byl tudíž rozhodující skutkový stav prokazující splnění podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace k datu 31. 12. 2014.
8. Dle žalobce je tak mezi účastníky nesporné, že účel dotace byl žalobcem splněn a že žalobce splnil podmínky z Rozhodnutí o poskytnutí dotace. Sporným však zůstává, zda lze Dodatkem č. 3 zpětně zhojit nesplnění počtu závazných ukazatelů ke stanovenému datu 31. 12. 2014 a zda je pro správce daně rozhodující stav ke dni rozhodování, ke kterému žalobce vyhověl všem podmínkám z Rozhodnutí o poskytnutí dotace a rozpočtovou kázeň neporušil, anebo je rozhodující stav ke dni 31. 12. 2014, který rozhodování správce daně předcházelo, kdy sice žalobce podmínkám z Rozhodnutí o

poskytnutí dotace vyhověl jen částečně, byť jim následně Dodatkem č. 3 vyhověl plně (dle Dodatku č. 3 od 1. 1. 2015).

9. Názor žalovaného a správce daně, že byl Dodatek č. 3 vydán až tehdy, když došlo k porušení rozpočtové kázně, a tedy že je Dodatek č. 3 platný, avšak nemůže zpětně zhojit porušení rozpočtové kázně, považoval žalobce za nesprávný. Možnost změny rozhodnutí o poskytnutí dotace a způsob, jakým má být takové změna provedena, dnes určuje § 14o rozpočtových pravidel, přičemž změněny mohou být práva a povinnosti uvedená v § 14 odst. 4 písm. c), e) až j). Ačkoliv uvedené ustanovení zákona v době vydání Dodatku č. 3 nebylo v platnosti, zákon ani tehdy, ani nyní neobsahoval a neobsahuje žádná časová omezení, kterými by byla omezena možnost poskytovatele dotace vydat změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace po uplynutí termínu realizace projektu. Postoj žalovaného a správce daně, kterým vyjadřuje, že Dodatek č. 3 nepovažuje za platný, neboť byl uzavřen po datu ukončení realizace projektu, tak jde jednoznačně nad rámec zákona.
10. Žalobce k tomuto poukázal na právní názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 100/2009–63, ve kterém se uvádí: *„Rovněž je třeba uvést, že podle § 14 odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Poskytování finančních prostředků v tomto ohledu je tedy jakýmsi dobrodiním státu, na který není obecně právní nárok, rozhodování o něm nepodléhá správnímu řádu ani soudnímu přezkumu a děje se na základě rozhodnutí poskytovatele dotace či návratné finanční výpomoci, které má zvláštní náležitosti, pouze částečně shodné s formálními náležitostmi obecného správního rozhodnutí, a je vydáváno poskytovatelem dotace v reakci na žádost jejího potencionálního příjemce. Podstatné je, že poskytování dotací ze státního rozpočtu je ovládáno vrchnostenským postavením poskytovatele dotace. Z tohoto jeho postavení, na rozdíl od postavení účastníka soukromoprávních vztahů tedy plyne, že může autoritativně rozhodovat o podmínkách poskytnutí dotace, které jsou předmětem jednání mezi ním a příjemcem dotace pouze v té míře, jak stanoví zákon, či v limitech, jež stanoví sám poskytovatel dotace. Záleží pak na příjemci dotace, zda tyto podmínky akceptuje. Samotným smyslem aktu přijetí dotace totiž je, že příjemce přijímá určité dobrodiní ze strany státu a jakousi protiváhou tohoto dobrodiní není (na rozdíl od soukromoprávních vztahů) jeho protiplnění ve prospěch poskytovatele dotace, ale právě akceptace podmínek, za nichž je dotace přijímána. Ke stejnému závěru pak dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č. j. 2 Afs 58/2005-90.“*
11. Z tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 100/2009–63 dále plyne: *„Jak je zřejmé z uvedené právní úpravy (i z obecných principů možnosti poskytování finančních prostředků ze státního rozpočtu) je to právě poskytovatel podpory či dotace, který v režimu zákona o rozpočtových pravidlech autoritativně rozhoduje o podmínkách poskytnutí prostředků ze státního rozpočtu či fondu. Z toho lze dovodit, že je také oprávněn tyto podmínky změnit, a to i v případě, kdy již nastalo jejich nesplnění ze strany příjemce podpory. Navíc podle § 14 odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech je poskytovatel dotace a návratné finanční výpomoci povinen v rozhodnutí o jejich poskytnutí rozlišit podmínky pro použití poskytnutých prostředků, jejichž porušení bude postihováno odvodem za porušení rozpočtové kázně. Z toho pak vyplývá, že podle uvedeného právního předpisu poskytovatel podpory může stanovit, jaké jednání či opomenutí jejího příjemce považuje za porušení rozpočtové kázně, takže musí mít i oprávnění tyto veličiny měnit, pokud to nejde k tíži příjemce. To vše zejména v situaci, kdy je zjevné, že účel poskytnuté dotace byl naplněn. ... Z hlediska posuzování*

dodržení rozpočtové kázně je rozhodující stav, který tu je v době rozhodování finančního úřadu, a nikoliv ten, jež existoval v nějakém předchozím období.“

12. Dle právního názoru Nejvyššího správního soudu v uvedeném rozhodnutí dále platí, že: „Je to poskytovatel dotace, který primárně svým rozhodnutím vytváří právní rámec, v jehož mezích má žadatel povinnost se pohybovat. Je to tedy právě poskytovatel dotace, který svým rozhodnutím stanoví podmínky poskytnutí dotace, ale i případné změny těchto podmínek. Pokud se žadatel pohyboval v legálním prostoru, který poskytovatel dotace vymezil svým rozhodnutím, nelze mu takové jednání přičítat k tíži.“
13. Žalobce dále uvedl, že ač nesouhlasí, že došlo k porušení rozpočtové kázně s ohledem na uzavření Dodatku č. 3, ke dni provedení kontroly je již i ze strany správce daně nesporné, že k porušení rozpočtové kázně nedochází. Vzhledem k tomu, že z hlediska posuzování dodržení rozpočtové kázně je rozhodující skutkový stav, který tu je v době rozhodování územních finančních orgánů, a nikoliv ten, jenž existoval po určitou část předchozího období, nelze ke dni provedení kontroly (resp. vydání prvoinstančního rozhodnutí) uzavřít, že došlo k porušení rozpočtové kázně, neboť ten závěr zjevně nemá oporu v rozhodném skutkovém stavu. K tomuto z opatrnosti žalobce uvedl, že i pokud by byl postup vydání změny Rozhodnutí o poskytnutí dotace představované Dodatkem č. 3 právně vadným, nelze to přičítat k tíži žalobce, ale spíše poskytovateli dotace. Žalobce až do doručení prvoinstančního rozhodnutí neměl žádný právní ani jiný důvod považovat vydaný Dodatek č. 3 za pochybný, vadný či dokonce za nezákonný, a vzhledem k argumentaci uvedené výše k tomu nemá žádný právní ani jiný důvod ani nadále (považuje-li rovněž správce daně Dodatek č. 3 za platný). Žalobce je do doby zrušení či změny Dodatku č. 3 povinen považovat jej za platný a účinný a je povinen plně se jím řídit.
14. Žalobce k tomuto připomenul, že i kdyby bylo uzavřeno, že pozdě podanou žádostí o změnu podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace porušil žalobce podmínky dotace, jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, nemělo by takové porušení dotačních podmínek vliv na využití poskytnutých finančních prostředků na zamýšlený účel, a proto nebyly splněny podmínky pro stanovení odvodu. Dle žalobce je porušení podmínek dotace třeba posuzovat s ohledem na dodržení účelu poskytnutí dotace. I k tomuto již dříve Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 4 As 117/2014-39, ze dne 10.10.2014 uvedl, že: „*Jakékoli porušení příslušné povinnosti ještě bez dalšího nepředstavuje neoprávněné použití či zadržení prostředků dotace, které musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu.*“ Proto je při stanovení výše odvodu třeba zvažovat všechny podstatné okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu přiměřenosti, tedy rozumného poměru mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu.

II. Vyjádření žalovaného

15. K otázce retroaktivity Dodatku č. 3 žalovaný zdůraznil, že názor žalobce nesdílí a v podrobnostech odkázal na body [20] a násl. napadeného rozhodnutí. Měl za to, že uzavření Dodatku č. 3 (ač jej shledává platným) nemůže zpětně zhojit pochybení žalobce, spočívající v nesplnění počtu závazného ukazatele č. 1 ke stanovenému datu, tj. ke dni 31. 12. 2014, což vedlo k porušení podmínky uvedené v Hl. I čl. II bodu 1 písm. b) Rozhodnutí, potažmo k porušení rozpočtové kázně. Dodatek č. 3 totiž nemůže zpětně napravit stav, který existoval před uvedeným datem, resp. před datem jeho uzavření.

Žalovaný pak pouze pro úplnost připomíná, že termín splnění závazného ukazatele č. 1 (v počtu 4) a závazného ukazatele č. 2 (v počtu 2) byl Rozhodnutím stanoven ke dni 31. 12. 2014, a žádost o změnu Rozhodnutí, která spočívala ve snížení počtu závazného ukazatele č. 1, byla žalobcem podána dne 6. 5. 2015 (více jak 4 měsíce po termínu závazně stanoveném Rozhodnutím pro splnění závazných ukazatelů); Dodatek č. 3 byl potom podepsán dne 26. 5. 2015. Jak uvádí sám žalobce (srov. bod 26 žaloby) „Je to poskytovatel dotace, který primárně svým rozhodnutím vytváří právní rámec, v jehož mezích má žadatel povinnost se pohybovat. Je to poskytovatel dotace, který svým rozhodnutím stanoví podmínky poskytnutí dotace, ale i případné změny těchto podmínek“ (také body 24 a 25 žaloby). Žalobce si je tak vědom toho, že Rozhodnutím a přílohou k tomuto Rozhodnutí, jako jeho nedílnou součástí, byla založena práva a povinnosti v oblasti veřejného práva a právní vztah vzniklý poskytnutím dotace je tedy veřejnoprávním vztahem, a proto dle žalovaného nemůže být úspěšný s námitkou dovolávající se retroaktivity Dodatku č. 3 ve smyslu právní úpravy soukromoprávních či obchodněprávních vztahů. Žalovaný měl za to, že tomuto závěru taktéž svědčí i sdělení MPO (viz bod [18] tohoto vyjádření), cit.: „...Na základě výše uvedených konkrétních informací a odkazů konstatujeme, že Dodatek č. 3 byl vydán po korektním postupu a ode dne 26. 5. 2015 je počet závazných ukazatelů považován za splněný.“ . Pro úplnost lze pouze doplnit, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Afs 334/2016- 42, platí, cit.: „*Správce daně je orgánem, který spravuje odvody za porušení rozpočtové kázně [v daném případě § 1, § 2 odst. 1 písm. j) zákona č. 531/1990 Sb., § 44 odst. 9 rozpočtových pravidel, § 1, § 2 odst. 3 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád], a tedy i zjišťuje skutečnosti rozhodné pro vyměření odvodu. Poskytovatel dotace není tím, kdo závazně určuje, zda byly finanční prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu čerpány oprávněně. Jistě je oprávněn posuzovat splnění cíle projektu, ostatně mnohdy se jedná o otázku ryze odbornou. Tyto jeho závěry ovšem nejsou pro správce daně závazné; zjistí-li porušení podmínek, je oprávněn a povinen z toho vycházet.*“ Pokud snad žalobce dovozuje platnost Dodatku č. 3 (ke dni 1. 1. 2015) z jeho záhlaví, považuje žalovaný takový závěr za ryze účelový. Záhlaví příloh (tedy i Dodatku č. 3), jež jsou výstupem směrem k žadateli a na které se vztahuje systém řízení dokumentace (jak vyplývá z Pátečního manuálu Operačního programu Podnikání a inovace OPPI, který je dokumentem, ve kterém jsou definovány pravomoci a odpovědnosti jednotlivých subjektů implementační struktury a zásady provádění procesů zabezpečujících realizaci OPPI a jeho řízení, dostupný www.mpo.cz), totiž musí osahovat identifikaci Pátečního manuálu OPPI, k němuž se vztahuje údaj o platnosti vyznačený v záhlaví Dodatku č. 3, a datum 1. 1. 2015 je tedy datum platnosti Pátečního manuálu OPPI, nikoliv však Dodatku č. 3. Obdobně je potom nutno odmítnout strohý odkaz (bez jakékoli další argumentace provázané na posuzovanou věc) žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010 – 81, neboť nejasnosti „*dohody o poskytnutí příspěvku na zřízení společensky účelných pracovních míst*“ a důsledky, které nejasnosti veřejnoprávní smlouvy mohou vyvolat, jimiž se Nejvyšší správní soud zabýval v tomto rozsudku, v nyní souzené věci nevyvstaly. Formulace jak Rozhodnutí, tak Podmínek či Dodatků, je jasná, srozumitelná, a bez nejasností.

16. Dle názoru žalovaného nelze přisvědčit ani námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný vůbec nevyjádřil k jeho námitce, že platební výměr je rozporný s názorem Nejvyššího správního soudu, že „*z hlediska posuzování dodržení rozpočtové kázně je rozhodující stav, který tu je v době*

rozhodování finančního úřadu, a nikoliv ten, jež existoval v nějakém předchozím období“, a tedy je-li ke dni provedení kontroly již i ze strany správce daně nesporné, že k porušení rozpočtové kázně nedochází, nemohlo tak dojít k porušení rozpočtové kázně, neboť takový závěr nemá oporu v rozhodném skutkovém stavu. K tomu žalovaný uvedl, že ačkoliv je povinností soudů a orgánů veřejné moci rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jakožto požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Nadto je nutné si uvědomit, že soud (či také orgán veřejné moci) na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení (nyní žalobce) odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění napadeného rozhodnutí způsobuje jeho nezákonnost či snad dokonce nepřezkoumatelnost. Takový přístup by mohl vést zejm. u obsáhlých podání až k absurdním důsledkům, a k porušení zásady hospodárnosti a zásady efektivity řízení. Podstatné totiž je, aby se soud (správní orgán) vypořádal se všemi základními námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, nebo rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108). Rozsah reakce soudu (analogicky pak orgánu veřejné moci) na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky, případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – viz usnesení sp. zn. II. ÚS 2774/09 ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 609/10 ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 515/09 ze dne 7. 5. 2009, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku jeho rozhodnutí. Žalovaný vzpomenul i názor Ústavního soudu: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (např. nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 41/2012-50 ze dne 29. 3. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30 ze dne 6. 6. 2013, resp. rozsudek č. j. 1 As 17/2013-50 ze dne 3. 7. 2013).

17. Dále žalovaný uvedl, že z důvodu komplexního a objektivního posouzení dané vyzval MPO k poskytnutí informací souvisejících s Dodatkem č. 3, tedy zda byl vydáním Dodatku č. 3 zpětně ke dni 31. 12. 2014 snížen počet, ve kterém měl být závazný ukazatel č. 1 naplněn, a zejména, zda lze od data vydání Dodatku č. 3 (26. 5. 2015), považovat tento počet závazných ukazatelů za splněný (viz bod [34] napadeného rozhodnutí). Dne 6. 1. 2020 bylo žalovanému doručeno sdělení MPO, v němž bylo mimo jiné uvedeno, cit.: „...Především je třeba konstatovat, že Vámi citované ustanovení z podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace, že žádost o změnu podmínek či Rozhodnutí musí být podána před termínem, kdy má být příslušná povinnost splněna, je interpretována tak, že v případě jejího nesplnění má příslušná součást implementačního systému OPPI právo takovou žádost odmítnout pouhým odkazem na toto ustanovení. To nevylučuje případy, kdy příslušný útvar poskytovatele tam, kde by to neodporovalo jiným závazným pravidlům, mohl takovou řádně odůvodněnou žádost přijmout. Máme za to, že zde se právě jedná o takový případ ...konstatujeme, že Dodatek č. 3 byl vydán po korektním postupu a ode dne 26. 5. 2015 je počet závazných ukazatelů považován za splněný.“ Pokud tedy žalovaný (v návaznosti na již

uvedené) poté v bodu [35] napadeného rozhodnutí konstatoval, cit.: „že provedenou daňovou kontrolou byly správcem daně zjištěny skutečnosti rozhodné pro stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně, k nimž se odvolací orgán vyjádřil v bodech [20], [21] a [28] tohoto rozhodnutí. Nicméně při hodnocení relevantních důkazních prostředků, jež mohly mít vliv na její výsledek, uplatnil odvolací orgán v rámci odvolacího řízení částečně odlišný názor oproti názoru správce daně, a to zejména ve světle skutečností konstatovaných poskytovatelem v zaslaném sdělení, jehož dílčí citace je uvedena v bodě [34] tohoto rozhodnutí, a jež byly následně transponovány do výše stanoveného odvodu za porušení rozpočtové kázně. Odvolací orgán se ztotožňuje s názorem správce daně ohledně závěru o nenaplnění závazného ukazatele č. 1 odvolatelem k datu ukončení realizace projektu a z něj plynoucího porušení rozpočtové kázně, nicméně zastává na základě sdělení MPO odlišný názor ve věci data splnění předmětného závazného ukazatele č. 1, potažmo délky trvání porušení rozpočtové kázně, a to v důsledku vydání Dodatku č. 3 k Rozhodnutí č. 2. V intencích uvedeného odvolací orgán konstatuje, že je třeba počet závazných ukazatelů považovat za splněný ode dne 26. 5. 2015 na základě uzavření předmětného Dodatku č. 3 k Rozhodnutí č. 2.“, má za to, že se v intencích relevantní judikatury (citované závěry lze aplikovat nejen na odůvodnění rozhodnutí soudů, ale i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů) s námitkou uvedenou v bodech [10], resp. [15] tohoto vyjádření, přezkoumatelným způsobem vypořádal, přičemž jím učiněné závěry nelze (dle žalovaného) označit za rozporné s názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 100/2009-68. Správní úvaha žalovaného je vyjádřena v logických návaznostech na skutková zjištění, ze kterých při rozhodnutí vycházel. Obdobně dostačujícím způsobem bylo v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu vyjádřeno vyhodnocení důkazů včetně úvah, které žalovaného k tomuto závěru dovedly; veškeré důkazní prostředky pak byly hodnoceny jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech a bylo přihlédnuto ke všem relevantním skutečnostem, které vyšly v řízení najevo.

18. Žalobce, jak žalovaný dále uvedl, také poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/2014-39, a namítal, že porušení podmínek dotace je třeba posuzovat s ohledem na dodržení účelu poskytnuté dotace a při stanovení výše odvodu je třeba zvažovat všechny podstatné okolnosti porušení rozpočtové kázně, a vycházet z principu přiměřenosti. Měl za to, že i kdyby se dopustil porušení rozpočtové kázně, nelze toto porušení považovat za závažné, a s ohledem na princip přiměřenosti mělo být od vydání prvoinstančního rozhodnutí upuštěno. Žalovaný se však s námitkou „porušení principu přiměřenosti“ neztotožnil, a připomenul, že oblast dotací je oblastí specifickou, jejímž základním atributem je přísně vymezený princip účelovosti, vázaný jak na administraci poskytnutých peněžních prostředků, tak na jejich použití, jež je striktně vázáno na konkrétně stanovený účel příslušného projektu. Uvedené vyplývá již ze samé podstaty definice pojmu dotace uvedené v § 3 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech.
19. Žalovaný připomenul, že na dotaci není podle § 14 odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech právní nárok (pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak) a její poskytnutí je de facto dobrou vůlí státu, která musí být na druhé straně vyvážena příslušnými podmínkami, které zavazují jejího příjemce. Odkázal pro stručnost v podrobnostech na body [39] a násl. napadeného rozhodnutí, přičemž setrval na svém názoru, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu v rámci stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech zvážil při stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně konkrétní

okolnosti daného porušení a uplatnil v předmětném případě princip proporcionality, tedy zohlednění míry závažnosti zjištěného porušení rozpočtové kázně v souvislosti s výší odvodu, který byl za něj stanoven. Žalovaný pak vzhledem ke shora uvedenému změnil, resp. snížil správcem daně vyměřený odvod za porušení rozpočtové kázně, a to při užití procentuální sazby 0,25 % z poskytnuté částky za každý započatý kalendářní měsíc trvání protiprávního stavu, tedy v daném případě 6 měsíců (prosinec 2014 až květen 2015). Vzhledem k tomu, že takto vypočítaná částka přesahovala hodnotu 20 000 Kč za každý kalendářní měsíc trvání protiprávního stavu, byla žalovaným za účelem výpočtu odvodu za porušení rozpočtové kázně použita (v souladu s pokynem GFŘ – D – 38, pro stanovení odvodů za porušení rozpočtové kázně, č. j. 74816/18/7500-30091 ze dne 6. 12. 2018) částka zastropovaná ve výši 20 000 Kč, a odvod za porušení rozpočtové kázně byl tudíž stanoven ve výši 20 000 Kč x 6 měsíců, tj. ve výši 120 000 Kč.

III. Replika žalobce

20. Žalobce konstatoval, že o podmínkách dotace a jejich změnách závazně rozhoduje poskytovatel dotace. Podle § 14o zákona o rozpočtových pravidlech a změně některých souvisejících zákonů: Postupem podle § 14g až 14i, 14l a 14m může poskytovatel rozhodnout na základě žádosti příjemce dotace nebo návratné finanční výpomoci o změně práv a povinností uvedených v § 14 odst. 4 písm. c), e) až j). V zákoně přitom není stanoveno, kdy má být změna provedena, tj. že by ke změně nebo podání žádosti o změnu muselo dojít před koncem lhůty.
21. Dále uvedl, že v Podmínkách je sice uvedeno, že příjemce má požádat před koncem lhůty pro splnění podmínek, ale není stanovena žádná sankce. Sankcí by mohlo být, že by se poskytovatel dotace odmítl žádostí zabývat. Poskytovatel dotace měl možnost změnu Podmínek nevydat a žádosti žalobce nevyhovět, což neučinil, naopak. Tímto svým rozhodnutím (Dodatkem č. 3) dal poskytovatel dotace jednoznačně najevo, že účel dotace byl naplněn a bude naplněn i poté, co budou původní Podmínky změněny.
22. Žalobce upozornil, že je zjevné, že žalovaný trvá na svém stanovisku, které je zcela v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, aniž by jednoznačné a nezpochybnitelné důvody, proč by se judikatura Nejvyššího správního soudu neměla aplikovat. Sám správce daně odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 31 Af 8/2019-207, který rozhodoval v obdobné věci (viz Zpráva č. 2017/195 o daňové kontrole, str. 23), ale právě v tomto rozsudku Krajský soud v Hradci Králové poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.10.2009, č. j. 1 Afs 100/2009–63 a zrušil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství. Sám správce daně a následně i žalovaný si tak odporují ve svých tvrzeních.
23. O tom, že rozhodnutí žalovaného (správce daně) vykazují dle žalobce prvky libovůle, vypovídá nejen skutečnost, že žalovaný a správce daně nerespektují judikaturu Nejvyššího správního soudu, ale také tvrzení správce daně ve výsledku kontrolního zjištění, v němž tvrdil, že „přestože poskytovatel změnu podmínek schválil, nelze Dodatek č. 3 akceptovat“ (st. 14). K vyjádření žalobce ke kontrolním zjištěním sice správce daně svá tvrzení ohledně Dodatku č. 3 revidoval, nicméně své závěry o porušení rozpočtové kázně nezměnil, přestože právě tím, že revidoval své tvrzení ve vztahu k Dodatku č. 3, se zcela změnila situace. Jinými slovy: přestože se zcela změnila předpoklady a důvody, závěr správce daně zůstal stejný. Žalovaný následně v napadeném

rozhodnutí sice změnil výši odvodu, nicméně setrval na závěru, že žalobce porušil podmínky v období prosinec 2014 až květen 2015.

24. Žalobce dále uvedl, že vychází zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 100/2009–63, v němž soud dovodil, že nebylo možné považovat za porušení rozpočtové kázně, jestliže příjemce dotace nesplnil termín stanovený v podmínkách pro poskytnutí dotace za situace, kdy poskytoval dotace následně (po marném uplynutí termínu) schválil jeho změnu. Správce daně měl dle Nejvyššího správního soudu při posuzování otázky, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, vycházet z nového termínu realizace projektu stanoveného ve změnovém rozhodnutí. Dle uvedeného názoru soudu je pak nutno ze stejných důvodů odmítnout závěr, podle nějž žalobce porušil rozpočtovou kázeň nedodržením termínu splnění závazných ukazatelů stanoveného v Podmínkách, učiněný finančními orgány v nyní posuzované věci. Takové pochybení nebylo možné žalobci vyčítat a nebylo možné mu za něj vyměřit odvod. Správce daně a žalovaný tedy měli rozhodovat podle stavu v době vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy již byl vydán a byl platný Dodatek č. 3, který změnil původní podmínky poskytnutí dotace, a tj. měli věc posuzovat podle nového termínu realizace (dle Dodatku č. 3), což neučinili. Kdyby tak učinili, nemohli by dojít k (nesprávnému) závěru, že žalobce porušil rozpočtovou kázeň a že je třeba za pochybení žalobce vyměřit odvod. Žalobce totiž splnil podmínky Rozhodnutí o poskytnutí dotace v znění všech dodatků a odvod tak byl vyměřen nezákonně a nesprávně.

IV. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
26. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobci byla Ministerstvem průmyslu a obchodu (dále takto „MPO“) poskytnuta v rámci Operačního programu Podnikání a inovace dotace na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. 38-12/6.M02-614/12/08200 ze dne 25. 6. 2012. Jeho nedílnou součástí byly Podmínky poskytnutí dotace (dále jen „Rozhodnutí č. 1“), na realizaci projektu s názvem „Aveflor s.r.o. - růst konkurenceschopnosti firmy na evropském trhu kosmetiky, zdravotnických potřeb a léčiv“, reg. č. CZ.1.03/6.2.00/12.00614. Předmětná dotace byla poskytnuta ve výši 1 115 000 Kč, přičemž na bankovní účet příjemce dotace č. 104933438/0300 byla připsána dne 26. 11. 2013 v celkové výši 316 408 Kč. Tato dotace nebyla předmětem odvolání daňového subjektu - žalobce. Dále bylo zjištěno, že MPO byla poskytnuta v rámci Operačního programu Podnikání a inovace dotace na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. 38-12/4.1IN04-931/12/61200 ze dne 25. 9. 2012, jehož nedílnou součástí jsou Podmínky poskytnutí dotace, ve znění Dodatku č. 1 č. j. D1/38-12/4.1IN04-931/12/61200 s platností od 1. 7. 2012, Dodatku č. 2 č. j. D2/38-12/4.1IN04-931/12/61200 s platností od 2. 4. 2014, Dodatku č. 3 č. j. D3/38-12/4.1IN04-931/12/61200 s platností od 1. 1. 2015 a Dodatku č. 4 č. j. D4/38-12/4.1IN04-931/12/61200 s platností od 1. 1. 2015 (souhrnně jen „Rozhodnutí č. 2“), na realizaci projektu s názvem „Produktová a procesní inovace ve společnosti AVEFLOR, a.s.“, reg. č. CZ.1.03/4.1.00/14.00931 (dále jen „projekt“). Peněžní prostředky byly poskytnuty ve

výši 15 771 000 Kč (tj. 50 % způsobilých výdajů projektu) z Evropského fondu pro regionální rozvoj (tj. 100 % výše dotace). Dotace byla vyplácena zpětně na základě již realizovaných způsobilých výdajů a byla postupně připsána na bankovní účet příjemce žalobce v celkové výši 14 415 018 Kč.

27. Dále z daňového řízení vyplynulo, že dne 27. 11. 2017 zahájil správce daně dle § 87 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) u žalobce daňovou kontrolu, jejímž předmětem byla kontrola skutečností rozhodných pro správné zjištění a případné stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně dle rozpočtových pravidel. Na základě výsledku kontrolního zjištění dospěl správce daně k závěru, že v rámci poskytnuté dotace na základě Rozhodnutí č. 1 nebylo zjištěno porušení rozpočtové kázně. U dotace poskytnuté na základě Rozhodnutí č. 2 bylo v rámci kontroly realizace projektu zjištěno, že žalobce nesplnil počet závazných ukazatelů projektu, které byly stanoveny k datu 31. 12. 2014, když závazný ukazatel označený „Uvedení na trh nových nebo inovovaných produktů“ byl Rozhodnutím č. 2 stanoven v počtu 4, přičemž ve skutečnosti byl k tomuto datu tento ukazatel splněn pouze částečně, a to v počtu 2. Správce daně tak dospěl k závěru, že v důsledku uvedeného jednání došlo k porušení podmínky stanovené Hl. I čl. II bodem 1 písm. b) Rozhodnutí č. 2. Žalobce dle mínění správce daně postupoval v rozporu s Rozhodnutím č. 2, což vedlo k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. j) rozpočtových pravidel. Rovněž bylo zjištěno, že ze strany žalobce došlo k pozdnímu předložení monitorovací zprávy za rok 2015, když termín jejího předložení v eAccount byl stanoven do dne 5. 1. 2017, přičemž předložena byla dne 13. 1. 2017. Uvedené jednání vedlo k porušení podmínky stanovené Hl. II čl. II bodem 2 písm. c) Rozhodnutí č. 2, což znamenalo ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel neoprávněné použití poskytnutých peněžních prostředků, a tím porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Dne 6. 3. 2019 byl žalobce s výsledkem kontrolního zjištění seznámen. Dne 2. 4. 2019 bylo správci daně doručeno vyjádření žalobce k výsledku kontrolního zjištění, uplatněná argumentace žalobce dle názoru správce daně neovlivnila výsledek daňové kontroly. Následně dne 14. 5. 2019 byla daňová kontrola ukončena a správce daně vydal dne 21. 5. 2019 platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně, kterým žalobci vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 1 578 Kč (předmětný platební výměr nebyl předmětem podaného odvolání), a platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně, kterým žalobci vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 380 000 Kč, proti kterému se žalobce bránil odvoláním. Žalovaný v odvolacím řízení vydal, dle jeho vyjádření z důvodu komplexního a objektivního posouzení řešené věci, dne 16. 12. 2019 výzvu k poskytnutí informací dle § 57 a 58 daňového řádu, již žádal MPO o poskytnutí informací souvisejících s vydáním Dodatku č. 3 k Rozhodnutí č. 2. Sdělení MPO bylo žalovanému doručeno dne 6. 1. 2020. Příslušné ministerstvo v něm sdělilo, že „...Především je třeba konstatovat, že Vámi citované ustanovení z podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace, že žádost o změnu podmínek či Rozhodnutí musí být podána před termínem, kdy má být příslušná povinnost splněna, je interpretována tak, že v případě jejího nesplnění má příslušná součást implementačního systému OPPI právo takovou žádost odmítnout pouhým odkazem na toto ustanovení. To nevylučuje případy, kdy příslušný útvar poskytovatele tam, kde by to neodporovalo jiným závazným pravidlům, mohl takovou řádně odůvodněnou žádost přijmout. Máme za to, že zde se právě jedná o takový případ ...konstatujeme, že Dodatek č. 3 byl vydán po korektním postupu a ode dne 26. 5. 2015 je počet

závazných ukazatelů považován za splněný.“ Dále je z průběhu odvolacího řízení zřejmé, že žalovaný vycházejí ze stanoviska dotázaného poskytovatele dotace přisvědčil názoru správce daně ohledně nenaplnění závazného ukazatele č. 1 žalobcem k datu ukončení realizace projektu a z něho plynoucího porušení rozpočtové kázně, avšak odlišný názor zaujal ve věci délky trvání porušení rozpočtové kázně. Vycházel z toho, že počet závazných ukazatelů je považován za splněný ode dne 26. 5. 2015 na základě uzavření předmětného Dodatku č. 3 k Rozhodnutí č. 2. Z toho důvodu pak žalovaný v odvolacím řízení snížil napadeným rozhodnutím odvod za porušení rozpočtové kázně z částky 380 000 Kč na částku 120 000 Kč.

28. Krajský soud hodnotil postup žalovaného z pohledu jednotlivých ustanovení daňového řádu, rozpočtových pravidel a konečně i závazné judikatury Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že žalobní námitky lze označit za důvodné.
29. Mezi účastníky řízení je veden spor o posouzení otázky, zda uzavření Dodatku č. 3 může zpětně zhojit pochybení žalobce, který nesplnil počet závazných ukazatelů projektu, jež byly stanoveny k datu 31. 12. 2014, když závazný ukazatel označený „Uvedení na trh nových nebo inovovaných produktů“ byl Rozhodnutím č. 2 stanoven v počtu 4, přičemž ve skutečnosti byl k tomuto datu tento ukazatel splněn pouze částečně, a to v počtu 2. Je tak otázkou, zda ze strany žalobce došlo či naopak nedošlo k porušení podmínky uvedené v Hl. I čl. II bodu 1 písm. b) Rozhodnutí, potažmo k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 3 písm. e) rozpočtových pravidel.
30. Podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel v se neoprávněným použitím peněžních prostředků rozumí jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly peněžní prostředky poskytnuty. Podle § 44 odst. 1 písm. a) rozpočtových pravidel je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu.
31. Při posuzování žalobních námitek nelze rovněž odhlédnout od toho, že podle § 14 odst. 1 rozpočtových pravidel není na dotaci nebo na návratnou finanční výpomoc právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Poskytování finančních prostředků v tomto ohledu je tedy jakýmsi dobrodiním státu, na který není obecně právní nárok, rozhodování o něm nepodléhá správnímu řádu ani soudnímu přezkumu a děje se na základě rozhodnutí poskytovatele dotace či návratné finanční výpomoci, které má zvláštní náležitosti, pouze částečně shodné s formálními náležitostmi obecného správního rozhodnutí, a je vydáváno poskytovatelem dotace v reakci na žádost jejího potencionálního příjemce.
32. Ze soudní judikatury přitom nepochybně vyplývá, že poskytování dotací ze státního rozpočtu je ovládáno vrchnostenským postavením poskytovatele dotace. Z toho lze dovodit, že může autoritativně rozhodovat o podmínkách poskytnutí dotace, které jsou předmětem jednání mezi ním a příjemcem dotace pouze v té míře, jak stanoví zákon, či v limitech, jež stanoví sám poskytovatel dotace. Příjemce tedy přijímá určité dobrodiní ze strany státu a jakousi protiváhou tohoto dobrodiní je právě akceptace podmínek, za nichž je dotace přijímána (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 2 Afs 58/2005 – 90).
33. Při posouzení žalobních námitek vycházel krajský soud i z judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 100/2009-63, na

níž žalobce ve své žalobní argumentaci odkazoval. Vyplývá z ní, že „je to právě poskytovatel podpory či dotace, který v režimu zákona o rozpočtových pravidlech autoritativně rozhoduje o podmínkách poskytnutí prostředků ze státního rozpočtu či fondu. Z toho lze dovodit, že je také oprávněn tyto podmínky změnit, a to i v případě, kdy již nastalo jejich nesplnění ze strany příjemce podpory. Navíc podle § 14 odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech je poskytovatel dotace a návratné finanční výpomoci povinen v rozhodnutí o jejich poskytnutí rozlišit podmínky pro použití poskytnutých prostředků, jejichž porušení bude postihováno odvodem za porušení rozpočtové kázně. Z toho pak vyplývá, že podle uvedeného právního předpisu poskytovatel podpory může stanovit, jaké jednání či opomenutí jejího příjemce považuje za porušení rozpočtové kázně, takže musí mít i oprávnění tyto veličiny měnit, pokud to nejde k tíži příjemce. To vše zejména v situaci, kdy je zjevné, že účel poskytnuté dotace byl naplněn. Konečně pak podle § 44 odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech odvod za porušení rozpočtové kázně a penále vyměřuje příslušný finanční úřad, takže k jejich vyměření nedochází ze zákona již porušením rozpočtové kázně, nýbrž na základě rozhodnutí správního orgánu. Z hlediska posuzování dodržení rozpočtové kázně je rozhodující stav, který tu je v době rozhodování finančního úřadu, a nikoliv ten, jenž existoval v nějakém předchozím období.....Je to poskytovatel dotace, který primárně svým rozhodnutím vytváří právní rámec, v jehož mezích má žadatel povinnost se pohybovat. Je to tedy právě poskytovatel dotace, který svým rozhodnutím stanoví podmínky poskytnutí dotace, ale i případné změny těchto podmínek. Pokud se žadatel pohyboval v legálním prostoru, který poskytovatel dotace vymežil svým rozhodnutím, nelze mu takové jednání přičítat k tíži. Právě proto, že finanční orgány neakceptovaly nová, pravomocná rozhodnutí, jimiž poskytovatel dotací nově stanovil podmínky při čerpání poskytnutých dotací (posunul termíny dokončení akcí) a vycházely toliko z původních rozhodnutí o poskytnutí dotace a své závěry o porušení rozpočtové kázně žalobce vyvodily právě jen z původních rozhodnutí, pochybily.“

34. Krajský soud tedy v návaznosti na závěr vyslovený Nejvyšším správním soudem názoru žalobce vyslovenému v podané žalobě přisvědčil. Pokud tedy Dodatkem č. 3 uzavřeným dne 26. 5. 2015 byl s platností od 1. 1. 2015 snížen počet závazných ukazatelů projektu z původních šesti na konečné čtyři závazné ukazatele, lze mít ve smyslu shora vzpomínané judikatury za to, že ze strany žalobce nedošlo k porušení rozpočtové kázně neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, neboť žalobce sníženému počtu závazných ukazatelů dostal. Závazná soudní judikatura tudíž povoluje provést změnu stanovených podmínek i v případě, kdy již nastalo jejich nesplnění, takže z hlediska posuzování dodržení rozpočtové kázně je rozhodující stav, který tu byl v době rozhodování finančního úřadu, a nikoliv ten, který existoval v nějakém předchozím období. Při akceptaci tohoto právního názoru je již dále nepodstatné, zda poskytovatel dotace na dotaz finančních orgánů konstatoval, že „Dodatek č. 3 byl vydán po korektním postupu a ode dne 26. 5. 2015 je počet závazných ukazatelů považován za splněný“. Tento názor poskytovatele dotace, který není souladný se závaznou soudní judikaturou, se tedy nemohl stát podkladem pro správné a zákonné vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně. Datum stanovené poskytovatelem již nehrálo v dané věci žádnou roli, neboť poskytovatel dotace se rozhodl podmínky stanovené v dodatku změnit a to s vědomím, že již nastalo jejich nesplnění. Pro správce daně při posuzování dodržení podmínek rozpočtové kázně tak byl rozhodující stav, který tu byl v době jeho rozhodování.
35. Krajskému soudu proto nezbylo, než dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný

ve smyslu ust. § 78 odst. 5 uvedené právní úpravy vázán shora vysloveným právním názorem.

36. Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna zástupci a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s. ř. s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 3 úkonů právní služby po 3 100 Kč, a to převzetí věci, sepsání žaloby a sepsání repliky. Dále krajský soud přiznal žalobci nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Krajský soud uložil žalovanému takto vyčíslené náklady zaplatit do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. dubna 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu